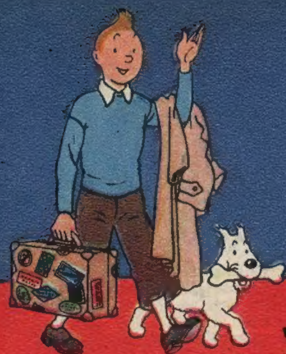

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG
30-8-51

KUIFJE

35

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DZIDZIRI WAS GETUIGE VAN EEN INDRUKWEKKEND SCHOUWSPEL...

(Zie blz. 6.)

ER IS MAAR EEN DOEL IN HET LEVEN EN DAT IS GOED ZIJN

In het ontroerende boek « MIJN VADER » dat Lia Timmermans aan de nagedachtenis van haar vader gewijd heeft, en waarover we in een van onze volgende nummers uitvoeriger zullen spreken, zijn er een paar passages die ik eens speciaal onder de ogen van al de Kuifjeslezers zou willen brengen, namelijk die waar Lia Timmermans het heeft over de goedheid van haar vader.

« Het was lang vóór de oorlog en iemand had een artikel tegen vader geschreven, dat eigenlijk met letterkunde niets meer te maken had. Het ging alleen maar tegen de persoon, en was met zo 'n vooropgezette kwade wil en in zulke termen geschreven, dat mama die het aankreeg terwijl vader op reis was, er door verontwaardigd werd. Dat ging te ver ! Als vader terug was, kwamen de vrienden en ze maakten hem op om iets terug te schrijven. Hij deed het, vooral voor mama. Dan heeft hij zijn pen geslepen, de enigste keer; en het was dan ook niet van de poes ! Als het af was en hij het in intieme kring voorlas, zegden de vrienden : « Fé, dat wisten we niet dat ge dat kon. Waarom niet meer gepolemiseerd ? Van die mens schiet niets meer over. Die is kapot ! Die kan zijn pen wegleggen en in een holleken kruipen, dat men hem niet meer vindt ! » En mama zegde : Ja, Felix, als ge dat laat verschijnen, dan zou het leven van die mens voor altijd gebroken zijn. » Pa scheurde het stuk en stak het in de kachel : « Dat wil ik niet, zegde hij, ik kan het die jongen niet aandoen. Là ! Vergeten ! » en hij begon over iets heel anders te vertellen. Er is daar nooit meer over gesproken geweest. »

Enkele bladzijden verder staat er in datzelfde boek van Lia Timmermans nog een ander getuigenis over haar vader, dat zeer belangrijk is :

« Hij heeft altijd zijn werk, en dat in honderd kleine dingen per dag, achteruit gesteld bij hetgeen hij zijn plicht van naastenliefde achtte, en ik weet dat dit voor hem telkens, de honderste zowel als de eerste keer, een grote opoffering betekende. Maar hij leefde naar hetgeen hij geloofde. *Want als men hem kwam lastig vallen voor alle mogelijke redenen, zou hij nooit gezegd hebben, gelijk men van artisten wel kan verwachten : Daar heb ik geen tijd voor : mijn werk komt eerst. Bij onze pa ging altijd zijn goed hart voor. Eens zegde een van ons : « Pa, iemand die groot wil worden, mag met de anderen niet zoveel inzitten ». En hij antwoordde heel ernstig : « Op zo 'n manier wil ik het dan niet; ten andere dat is mijn doel niet, en dat mag het van u ook nooit zijn. Ge moet eerst willen goed zijn en dan zijt ge van zelf groot. » En hij schreef weer in zijn dagboek :*

« Er is maar één doel in het leven, en dat is goed zijn. »

Mijn beste vrienden, laten we deze woorden van Felix Timmermans niet vergeten. Ze zijn niet alleen zijn levensfilosofie, maar ook zijn geestelijk testament. En voor ons een kostbare raad.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Albert Méjor, Eename. — Was me dat een flinke brief ! Hartelijk dank. Je lidkaart werd opgezonden en ik heet je welkom in de grote familie. Hartelijke groeten aan heel de ploeg van Eename.

Walter en Suzanne Vlieghe, Zwevegem. — Hebben jullie de nummers goed aangekregen ? Ik hoop dat jullie beiden met een goed schoolrapport naar huis gekomen zijn, en volgend jaar nog beter zullen studeren. Met mijn hartelijkste groeten.

Jan Devries, Amsterdam. — In een van onze volgende nummers zul je wat meer vernemen over de organisatie van de Kuifje's club in Holland. Kuifje heeft een prachtige club met mooie lidmaatschapskaarten, een geheime code, mooie kentekens, fietswimpels, enz. Welke verhalen lees je liefst in ons blad ? Laat me dat eens weten ! Met mijn hartelijkste groeten.

WELDRA in KUIFJE
een nieuw tekenverhaal in het historisch kader van DE OOST-INDISCHE COMPAGNIE

Gerrit Korthals Altes, Amsterdam. — Het doet me genoegen te vernemen dat je **Kuifje** een fijn blad vindt. Voor een postzegelrubriek kunnen we momenteel niet zorgen. Zohaast het album De Sigaren van de Pharao verschijnt, zal het in ons blad aangekondigd worden. Met mijn beste groeten !

Erik van den Brande, Antwerpen. — Je zoudt graag in ieder nummer een korte inhoudsopgave willen van het volgend nummer ? Meen je niet dat het interessanter is een blad te doorbladeren waarin je voortdurend ontdekkingen doet : je weet immers niet welke onderwerpen zullen behandeld worden, wie het verhaal van de week geschreven heeft, enz. Hartelijk.

G. Van Hecke, Brugge. — Ik hou veel van de jongens van de Schippersschool, want dat zijn flinke kerels en goede Kuifje's vrienden. Hebben jullie nog nieuwe matchen gespeeld sinds jullie overwinning 6-5 ? Laat me dat eens weten !

GOED NIEUWS !
Ter gelegenheid van de vijfde verjaardag van « KUIFJE » publiceren we een
SPECIAAL NUMMER
Men zegge het voort !

Mark Depiere, Aken. — Een kenteken van de Kuifje's club kost 10 frs. Welke boeken lees je liefst ? Lezen is zeer goed, maar doe je ook genoeg aan sport ? De oude Romeinen zegden reeds : Mens sana in corpore sano (Een gezond verstand in een gezond lichaam). Ik wens dat je moeder nog eens gelijk krijgt. Zul je volgend jaar weer de eerste zijn op school ? Met mijn hartelijkste groeten.

Jan Vermeir, Leopoldstad (Kongo). — In een van onze volgende nummers zal een van onze medewerkers een artikel publiceren over je lievelingsheld : Karel de Stoute. Laat me eens weten welke de drie mooiste verhalen waren welke je tijdens de laatste weken in Kuifje gelezen hebt. Met mijn hartelijkste groeten.

Willem, Luc, Walter, Erik en Karel Leveugle, Hoboken. — Jullie bezoek heeft me veel genoegen gedaan, en de kennismaking met onze redactie en Willy Vandersteen was ook aangenaam, zeker ? Nu we elkaar beter kennen, mogen jullie niet nalaten me af en toe eens te schrijven. Met mijn hartelijkste groeten aan heel de familie.

KUIFJE (weeksblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P.C.R. 1909.16. *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij:* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnements-prijzen	*België*	*Belg. Kongo Buitenl. en*
Ab. drie maand. .	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maand. .	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar . .	265.— fr.	300.— fr.

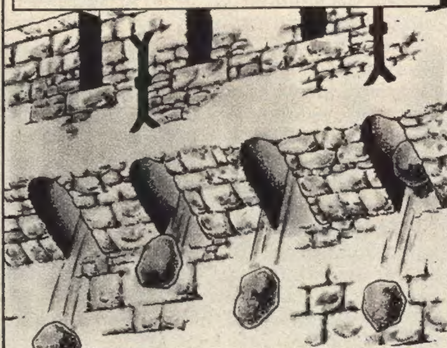
KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel, 76, Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

Sterke Jan

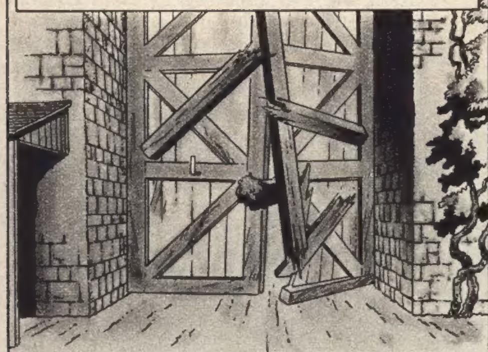
DOOR BOB DE MOOR

Steenardt heeft de heer van Kessel gedood, het kasteel geplunderd en in brand gestoken en de jonkvrouw ontvoerd. Sterke Jan wordt van deze feiten op de hoogte gebracht en keert met zijn soldaten terug naar Kessel...

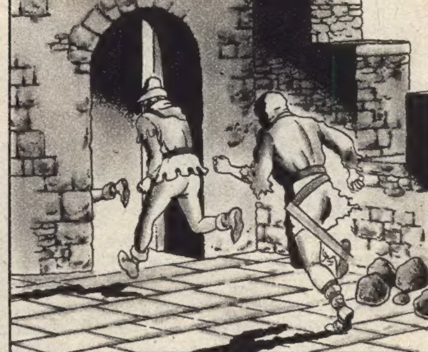

(Wordt voortgezet)

SMITH-EEN-TWEE
van de SMITH & SMITH company

VERHAAL EN ILLUSTRATIES VAN FRANS CRAENHALS

De directeur van de « Smith and Smith Company » van New-York, gooide de deur open en stevende z'n kantoor binnen. Zijn twee secretarissen kwamen overeind als marionetten en zeiden met dezelfde stem en op dezelfde toon :

— Mijnheer Smith, wij wensen u een goeie morgen.

De directeur antwoordde niet. Hij zette zich achter zijn enorme schrijftafel. Met een scherpe, snijdende stem las hij de dagindeling :

8.30 u. : Briefwisseling.

8.37 u. : Ondertekening van de briefwisseling van de « Smith and Smith Company ».

8.50 u. : Lezing van het dossier Y contra Z.

9.15 u. : Sigaar en lectuur van een digest.

9.25 u. : Einde van de sigaar. Vijf en negentig telefoontjes te geven.

10.15 u. : Pauze. Een kop vlees-extract « Toro Smith » met vitamienen.

10.20 u. : Bespreking van de dagindeling voor morgen, enz., enz.,

De beide secretarissen noteerden ijverig en bogen hun hoofden dieper over die stapel werk. Sedert ze in dienst waren van « Smith-Een-Twee » (zoals zij hem noemden) hadden ze daaraan reeds moeten gewennen, maar wie kan er nu gewennen aan zulk een leven ! Niet één seconde mocht er verloren gaan in de fabriek van « Smith and Smith » vleesextract. De vette ossen uit Argentinië kwamen per trein de fabriek levend binnen gereden en gingen er na 5 uren 22 minuten en 31 5/10 seconde in blikjes weer uit ! « Smith and Smith » had hiermee het wereldrecord behaald en zijn voornaamste concurrent de « Pagailspeed Corporation of Meat Speed Co » met 4/10 van een seconde voorbijgestreefd. Mijnheer « Smith-Een-Twee » ging geweldig prat op dit record en koesterde de heimelijke wens het nog met 3/10 seconde te verbeteren.

« Smith-Een-Twee » ging verder met zijn werkzaamheden. Hij was aan zijn tweede sigaar en wierp een oog op de binnengekomen werkaanvragen. Een brief viel uit zijn handen. Hij moest hem oprapen en verloor hiermee vier kostbare seconden. De drie klassieke, onmisbare horizontale rimpels verschenen toen in het voorhoofd van « Smith-Een-Twee ». Tot overmaat van de ramp moest Francis, de eerste secretaris, drie lucifers aansteken alvorens zijn eerste sigaar brandde; daarmee had hij, de directeur, drie seconden verloren. Firmingham, de tweede secretaris, vergat zijn vulpen te vullen en daarmee waren nogmaals negen seconden verloren gegaan. In het geheel 16 seconden nodeloos en nutteloos verspeld !... Dat was genoeg om heel de dag slecht gehumeurd te zijn. Hoe zou hij die tijd kunnen terugwinnen ?

De bediende kwam binnen en zette voor de directeur een bordje neer waarin twaalf tabletten lagen; het dagelijks rantsoen van « Smith-Een-Twee » : een tablet tegen zenuwstoringen, twee om te kalmeren, drie met vitamienen A, B en C, enkele tabletten die de rest van het vitamienen-alfabet bevatten, een tegen hoofdpijn, een voor de maag en een tegen krankzinnigheid. Om tijd te winnen, slikte hij ze allemaal ineens in. Toen dacht hij voor de éérste keer in zijn leven, dat het uit was met hem. Hij stikte haast, zijn ogen puilden uit hun kassen, en hij kreunde vervaarlijk. Het ging voorbij. Zijn kleur en polsslag werden weer normaal. « Smith-Een-Twee » wierp een oog op zijn polsuurwerk : 26 seconden verloren. Een grootindustrieel die 42 seconden op één dag verliest. Dat was hem tijdens zijn beheer slechts éémaal overkomen en dat was, toen men hem de dood van zijn lievelingshond had gemeld. In de namiddag van dezelfde dag had hij zijn achterstand toen weer goed gemaakt. Nu zag het er naar uit of hij deze krachttoer niet zou kunnen verwezenlijken. De zon kwam heel bedeesd even kijken in het groot bureau en de secretarissen verrichtten werktuigelijk en zonder een greintje enthousiasme hun gewoon schrijfwerk.

« Smith-Een-Twee » beet op de tanden en dook resoluut terug in zijn papieren.

Toen werd er zacht op de deur geklopt. Een drukkende stilte in het groot bureau. Iemand die niet verwacht wordt, niet uitgenodigd en niet aangemeld is, klopt aan de deur ! De deur gaat open en een jongen van hoogstens tien jaar komt binnen.

— Goeie dag, heren, zegt hij.

Geen antwoord. Er is alleen die ijskoude stilte van het groot bureau en de drie boze en tegelijkertijd verbaasde gezichten die de jongen aanstaren.

— Hoe... hoe... is die jongen tot hier kunnen doordringen ?

De secretarissen kunnen niet antwoorden. Ze zitten als aan hun stoel gelijmd en hun keel is dichtgeschroefd.

— Niemand heeft me iets gezegd, mijnheer ! Men heeft me wellicht niet eens opgemerkt, zei de jongen hulpeloos.

« Smith - Een - Twee » voelt zijn laatste haren op zijn hoofd te berge rijzen. Ergens heeft hij een klok horen slaan en hij weet dat hij nu twee volle minuten vertraging heeft.

— Luie vlegels, zet dat kind weer buiten ! schreeuwt hij plotseling.

— O neen, mijnheer, niet doen alsjeblief ! Ik ben gekomen omdat je me geroepen hebt. Mijn vader is een week geleden overleden. Hij werkte hier reeds meer dan vijftien jaar en je hebt geschreven... aan mama natuurlijk, dat je haar zoon zou willen zien, dat je wellicht werk voor hem had in de fabriek. Mama wou niet dat ik kwam. Ik was nog te klein, zei ze. We hebben echter geen geld meer, omdat papa...

Verder kwam de kleine jongen niet. Hij lei zijn hoofd op de grote schrijftafel van « Smith-Een-Twee », en barstte in snikken uit. Smith grijnsde en hakkelde :

(Zie vervolg blz. 8.)

Het Sterrenvaandel

George Washington, een jonge planter uit Virginia en kranig officier, vindt het gedrag van de Britten tegenover zijn landgenoten afschuwelijk...

De Engelsen spelen inderdaad met vuur. Ze buiten hun kolonie derwijze uit, dat ze zich de haat van al de kolonisten op de hals halen. Deze laatsten bereiden zich in stilte voor op de revolutie en slaan overal munitieopslagplaatsen op...

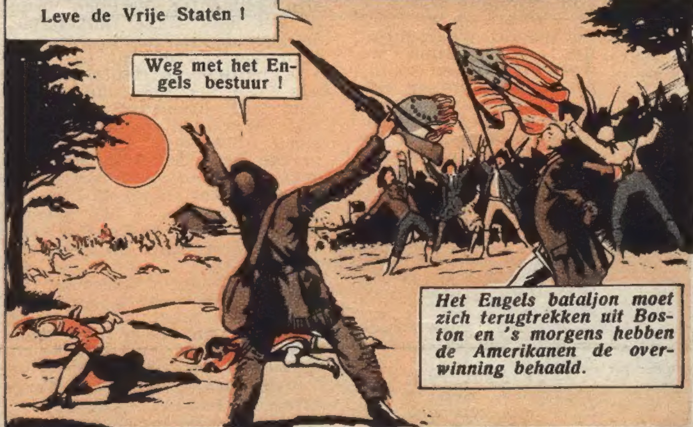

Intussen roepen Prescott en Revere de bevolking op voor de strijd.

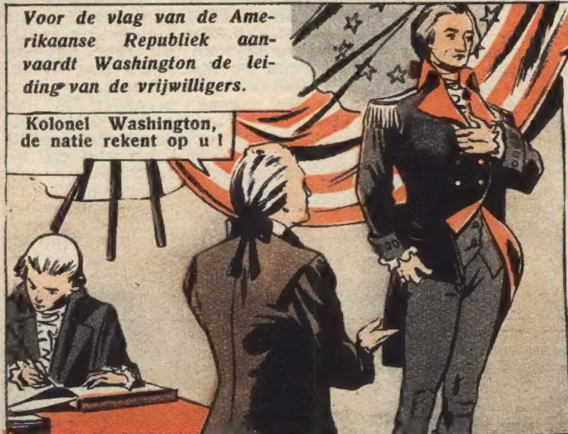

Enkele maanden later komen de afgevaardigden van de dertien kolonies te Philadelphia bijeen. Zij zullen de generaal van de Amerikaanse troepen aanduiden.

De taak die me opgelegd wordt is zeer zwaar, doch de waarde, de moed en de wilskracht van mijn soldaten zal zegevieren !

De bevolking van de dertien kolonies juicht de benoeming van Washington toe...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Dzidziri, Sophie en Yves Larnaud achtervolgen Ephraïm en Domingo, die de papieren van de Normandie des Airs gestolen hebben. Zij vinden de auto van Ephraïm nabij een vernielde lianenbrug. De overtocht is onmogelijk. Dzi kruipt in een boom en Laobé volgt hem...

MOEHOE KOMT TE HULP

LAOBE omknelde Dzidziri krampachtig en zijn tanden klapperden als kastagnetten. De zware, machtige stap die heel het woud scheen te vullen, kwam dichter. Er was slechts de regen en die stap... die stap...

— Moehoehoe! klonk het eensklaps. Dzidziri werd opgetild, omarmd en gedrukt tegen een ruwe haardos en heel voldaan klonk de kreet opnieuw :

— Moehoe... moehoe... hoehoehoehoe...

In de enorme borst van de chimpansee ronkte het van vreugde. Het was Moehoe, de apin, die Dzidziri uit de handen van de Zonen van de Krokodil gered had, die haar vreugde over deze ontmoeting vrije loop liet.

— Hela, m'n beste, je verstikt me... laat me los... laat me los, zeg ik je! protesteerde Dzidziri en hij trommelde de aap met beide vuisten op de borst om zich los te werken.

Het dier gromde van tevredenheid, maar liet Dzidziri een beetje losser.

— Ik moet je Laobé voorstellen... Laobé, waar ben je ?

Verschrikt door dit angstwekkend schouwspel te midden van het donkere woud, had Laobé de benen genomen. Moehoe gromde, liep het struikgewas in en kort daarna hoorde men het geschreeuw van Laobé die gevangen was en zich tevergeefs trachtte los te spartelen. De chimpansee bracht Laobé naar Dzi terug.

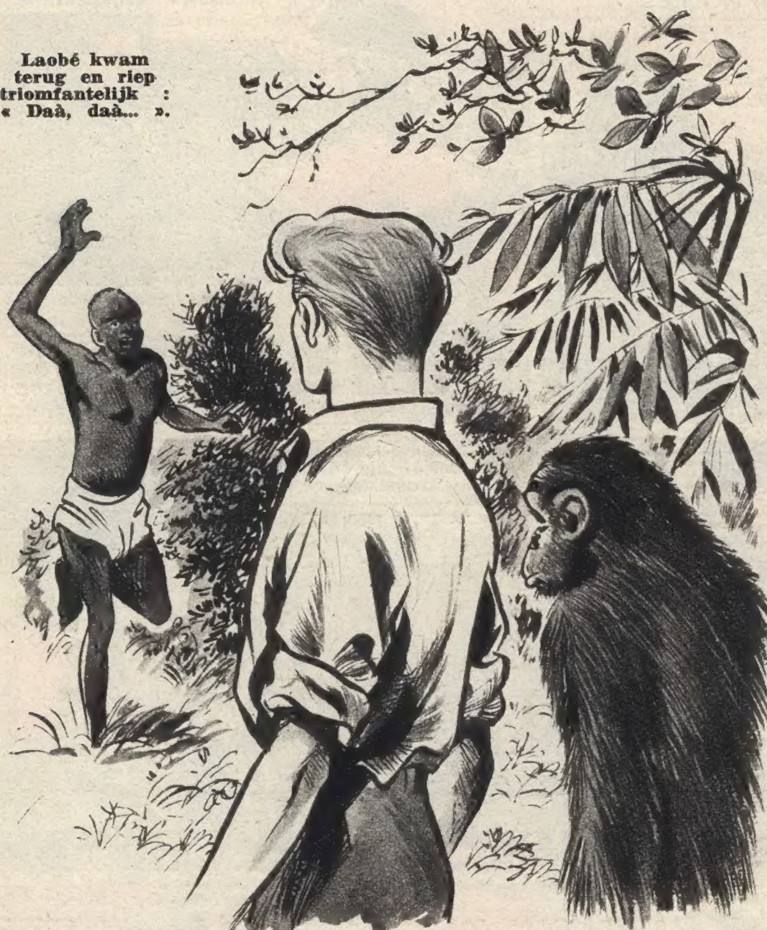
— Laat hem los, Moehoe, hij is een vriend. Ja, Laobé is een vriend... versta je ?

— Moehoe, antwoordde het dier en liet Laobé weer vrij.

De regen hield op en de wind verjoeg de grauwe wolken aan de hemel, zodat de opalen maan zichtbaar werd en in het woud een flauwe klaarte viel.

Dzi pakte de chimpansee bij de nek en schudde haar kameraadschappelijk :

— Zo vinden wij elkaar dan weer! Waar was je al die tijd? En waar is Pollux ? Pollux, waar is hij ?

Laobé kwam terug en riep triomfantelijk : « Daà, daà... ».

— Moehoe, antwoordde de apin tevreden.

Daar was de kleine aap en toen hij Dzidziri, de makker waarmee hij enkele dagen te voren gespeeld had, weerzag, werd hij haast gek van vreugde. Dzi streelde hem, want hij was gelukkig omdat hij zijn vriend uit de brousse had weergevonden. Hadden deze zogenaamde wilde dieren hem geen soort tederheid betoond ?

Toen de morgen rees, zou iedere verborgen toeschouwer in het woud met genoegen het toneeltje gade geslagen hebben : de oude chimpansee die waakte bij de slapende Dzi, Laobé en Pollux. Met de zon werden de vogels wakker in de kruin van de woudreuzen. De perruchen begonnen te kwetteren en een papegaai vertelde een goeie grap aan zijn buren. Een bende hamadryas blafte. Een van hen greep een liaan en liet zich naar beneden rijzen om een vlinder na te zitten. Toen hij Dzi en zijn vrienden onderaan de boom zag zitten, klom hij snel weer naar boven om zijn ontdekking uit te bazuinen. Was me dat een concert!

— Doe die kerels eens zwijgen, Moehoe? vroeg Dzidziri.

De chimpansee richtte zich hoog op haar achterste poten, klopte op de borst en riep : « Moehoehoehoe ! » Onmiddellijk werd alles doodstil. Tevreden grinnikend keerde de aap zich naar Dzi die lachend zei :

— Goed gewerkt, Moehoe. En nu moeten we iets eetbaars vinden. Niam niam... banaan... snap je ?

Hij voegde de gebaren bij het woord. Het dier schudde de grote kop, liet zijn gevaarlijke tanden zien, krabte zich heftig en vertrok toen op de wijze die hem eigen was : op vier poten en zich nu en dan oprichtend om de omgeving te inspecteren. Pollux wou de apin volgen, doch ze stuurde hem scheldend terug. Weldra was de chimpansee verdwenen. Toen ze terugkwam droeg ze enkele bollen die er uit zagen als knofloof en min of meer eetbaar waren. Dzi zuchtte :

— Een tas koffie met melk zou veel beter zijn, denk je niet ? Neen, als keukenprinses zou ik je niet kunnen gebruiken, Moehoe, maar dank je wel, hoor!

Terwijl hij aan de wortel knabbelde, dacht hij luidop zoals het zijn gewoonte was :

— Waar zijn we hier? Verdwaald waarschijnlijk ! Hoe zullen we weer bij Yves en Sophie geraken, om maar van die schurk van een Ephraïm niet te spreken ! En zeggen dat die oude tovenaar van de Bantoe-Taïtoo me beloofde dat ik per vliegtuig zou reizen ! O ja, en de dans van de dood... 'k voel er niet veel voor om die dans van dichtbij te zien... Wat denk jij er over, Moehoe ?

— Moef! antwoordde de apin op een andere toon.

— Je bent dus niet akkoord ? Heb je er misschien een idee van waar Ephraïm en Domingo zich schuil houden ?... Laobé, riep hij plotseling... De kleine zwarte kwam terug met een triomfantelijk gezicht :

— Daar, daar, zei hij, daar zijn ze voorbij gegaan !

In het woud waren inderdaad de sporen van menselijke wezens duidelijk zichtbaar. Dzi leidde er Moehoe naar toe :

— Kijk goed, Moehoe, want de mensen die langs deze weg gegaan zijn, moeten we terug vinden.

— Moehoe, antwoordde het dier.

— Ja maar, dat is niet genoeg! We moeten die kerels vinden !

Nu had de apin begrepen wat hij wenste, want ze snuffelde aan de voetsporen, vertrok en kwam weer terug.

Dzi volgde iedere beweging van de chimpansee. Moehoe kwam nu dicht bij hem en hij zag in haar ogen iets vochtigs blinken...

— Moehoe, zei ze stil.

— Je vindt het niet ? Wel, kom dan niet terug om snoesjes te maken !

En luider riep hij om het dier in zijn eigenliefde te kwetsen :

— Wil je nu begrijpen ja of neen ? Ephraïm en Domingo, de schurken die hier voorbij trokken, willen mij ombrengen. Ja, ze hebben je vriend Dzi willen verdrinken, begrijp je me nu, Moehoe ?

Toen was het net of de verstandige chimpansee realiseerde wat Dzi gezegd had, want plotseling greep ze een liaan en met een woedende kreet verdween ze tussen het groene loof.

— Dat is onze enige kans, Laobé. Ze denkt weldra terug te keren, want ze liet ons hier achter.

Dzidziri streelde de kleine Pollux die zachtjes kermde. Uren verliepen. Zonder dat ze haar gehoord hadden, gleed Moehoe plotseling naar beneden. Ze liep naar Dzidziri, schudde hem en wees een richting aan in het woud. Dan nam ze hem bij de hand.

— Heb je hen gevonden ?

— Moehoe.

— Kom op dan. Ik hoop dat je je niet vergist hebt !

Heel lang marcheerden ze en Moehoe kon slechts met moeite haar weg weervinden. Heel vaak moest ze in een boom klimmen om aanwijzingen te vinden en dat vertraagde de achtervolging.

— Ik weet niet waar ze heen wil ? Zou ze me wel goed verstaan hebben ? Ach, je moet toch dwaas zijn om je aan een aap toe te vertrouwen ! Bekijk dat gezicht eens, dacht Dzi, die ongerust begon te worden.

Het was net of de apin had zijn gedachten geraden, want ze liet haar forse tanden zien en gromde. De houding van de apin veranderde nu. Ze werd voorzichtiger en riep niet meer. Als Pollux schreeuwde, gaf ze hem een krachtige schop en tilde hem toen op de arm. Dzi sloeg alles gade en het intrigeerde hem geweldig. Het was net of de apin werd van langsom angstiger. Waarom ?

Toen galmde er een gerucht door het woud. Net een geweerschot... Nog een... en nog een... Nu leek het alsof er een geweldige kudde de bamboes vertrapte. Onbeweeglijk bleef Moehoe staan, maar men kon het haar aanzien dat ze ieder ogenblik gereed was om op de vlucht te slaan.

— Blijf hier zo je wilt, ik ga kijken... zei Dzi.

Hij liep verder. Na hem kwamen Laobé en Pollux aan de hand van Moehoe. Het geluid zwol aan. Een zonderling gehuil mengde zich nu met het gedreun en het werd een schrikwekkende cacophonie...

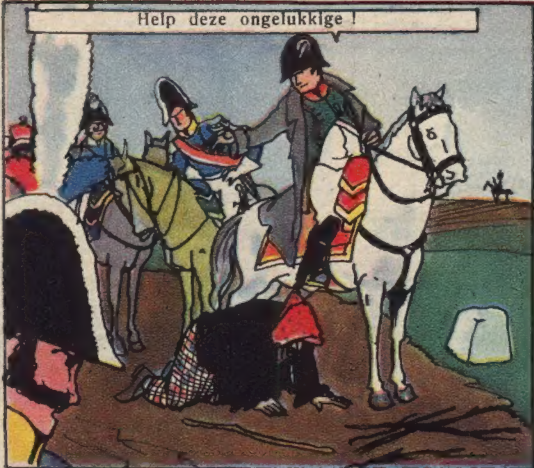
Het werd klaarder in het woud. Ze beklommen een kleine heuvel. Voor hen lag een grote kom en te midden van die inzinking verwelkomde hen een onvergetelijk schouwspel, waarover oude Afrikaanse legenden spreken maar dat nooit niemand gezien heeft : de dans van de dood......

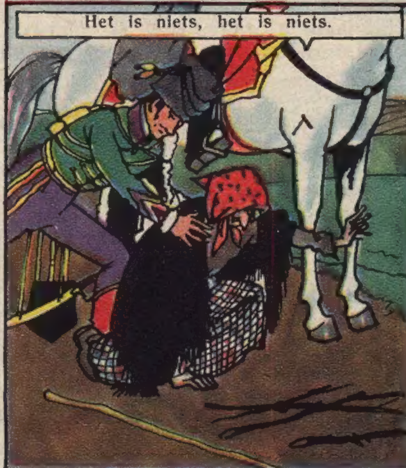
VOLGENDE WEEK :
DE DANS VAN DE DOOD

SOLDATEN VAN NAPOLEON

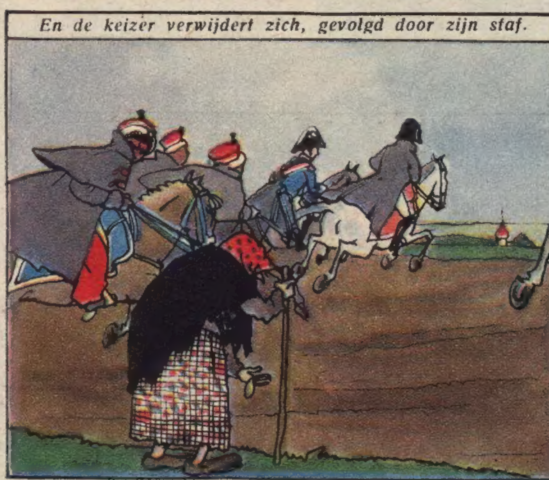
TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

De verrader Montbidon heeft nauwkeurige inlichtingen verschaft aan de koning van Pruisen. Ondertussen begeeft Napoleon zich op weg naar Würzburg...

(Wordt voortgezet.)

SMITH-EEN-TWEE
van de SMITH & SMITH company

(Vervolg van blz. 4.)

— Hm... hm... ik heb een brief geschreven, dat is waar. Ik was het helemaal vergeten. Maar ik dacht dat je vader al een grote zoon had, niet zo'n kleine jongen als jij.

— Dus kun je me geen werk geven, mijnheer?

Smith verborg een glimlach achter zijn grote hand. Die jongen sprak met hem op zo'n vertrouwelijke toon, alsof hij een buurjongen of een klasvriend was, en niet de eerbiedwaardige, gevreesde directeur van de « Smith and Smith Company ».

— Je bent werkelijk nog te klein, jongen, zei hij, veel zachter dan hij eigenlijk wilde. Hij herinnerde zich een zin die hij in zijn prille jeugd zo dikwijls had gehoord en voegde er die haastig aan toe :

—Indien je alle dagen een groot bord soep uitlepelt, zul je groot en sterk worden en dan...

— Maar ik eet alle dagen m'n soep op, mijnheer!

Ditmaal kon Smith zijn lach niet meer onderdrukken, en de jongen lachte ook. Hij ging heel dicht bij Smith staan en bekeek hem oplettend :

— Jij hebt zeker alle dagen soep gegeten toen je klein was. Het moet wel goeie, krachtige soep geweest zijn, want je bent zo erg groot!

Smith was inderdaad bijna twee meter lang, en woog op kop honderd acht en vijftig kilo.

— Hahahahaha! Smith brulde het uit, zijn buik schudde er van. Toen viel zijn blik op de verbijsterde secretarissen.

— Wel? Waarom bekijken jullie me zo? Ik geef jullie vrijaf! Vrijaf! Scheer jullie weg, begrepen?

— Ja, ze hadden het begrepen : de baas was zeker en vast krankzinnig geworden. Ze hadden het al lang gevreesd en nu was het zo ver. Ze repten zich de deur uit, want ze wilden het ergste voorkomen...

Nauwelijks waren de twee secretarissen buiten, of ze belden een hele reeks geneesheren en psychiaters op. Een half uur later waren de hooggeleerde heren ter plaatse. Heel voorzichtig naderden ze de deur. Een luid gebrul deed hen verschrikt achteruit deinzen. Wat mocht dat betekenen? Ze staken de hoofden bij elkaar en beraadslaagden wat ze zouden doen om een ramp te vermijden. De moedigste waagde het de deur op een kier te openen en naar binnen te kijken...

Zacht deed hij de deur weer dicht en sprong achteruit met zijn twee handen op de buik en zijn gezicht krampachtig vertrokken.

Een tweede geneesheer raapte zijn moed te samen en opende de deur. Hij kwam terug met zijn zakdoek in de mond gestopt... Ook de anderen wilden weten wat er gaande was, en verdrongen zich voor de deur van het bureau van Smith.

De directeur van de « Smith and Smith Company » kroop op zijn knieën over het tapijt en slaakte hierbij oerwoudkreten. Op zijn rug zat een kleine, blonde jongen met ogen die schitterden van pret :

— Juu! Juu! riep de bengel en trok daarbij aan de stijve boord van Smith.

De grote directeur was zo verdiept in zijn nieuwe bezigheden, dat hij de hooggeleerde heren niet eens bemerkte. Deze stelden de secretarissen gerust. Hun baas scheelde absoluut niets. Francis en Firmingham bekeken elkaar hoofdschuddend. Dan zei de eerste luidop wat ze allebei dachten :

— Misschien is « Smith-Een-Twee » thans genezen!

Even lachen

DE VLUGSTE VAN DE TWEE!

— Waar is je broer, Pieter?

— Thuis. Hij speelt een « quatre-mains ». Ja, we zijn samen begonnen, maar ik ben de vlugste en was het eerst klaar!

DE LEKKERBEK

— Zou je graag een taart hebben met vijf kaarsjes voor je verjaardag, Tom?

— Als het voor jou hetzelfde is, moesje, geef me dan vijf taarten en één kaarsje.

HET WAS TE MOEILIJK

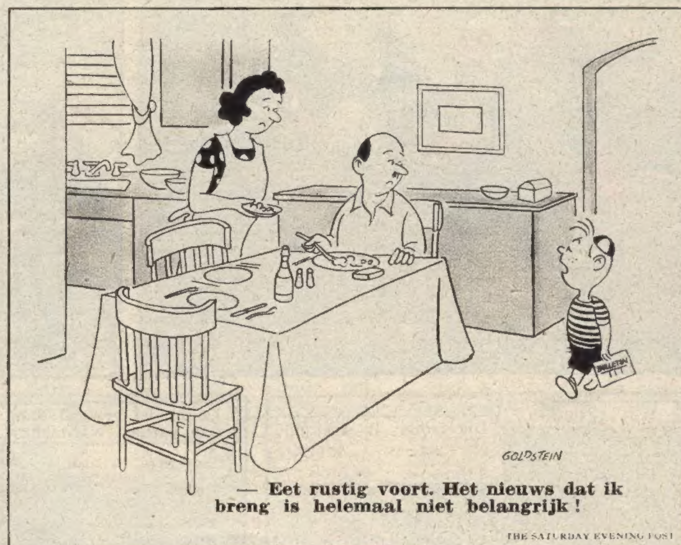
— Jan, ik gaf je van morgen drie stukken chocolade. Heb je ze eerlijk gedeeld met Rik?

— O ja, papa, maar drie delen door twee, vond ik te moeilijk. Ik heb daarom vooraf een stuk opgegeten.

HET WAAROM?

— Meester, ik kan maar niet begrijpen waarom ik die nul verdiend heb!

— Verdiend heb je ze zeker niet, maar nul is niets en minder kon ik je dus niet geven.

— Eet rustig voort. Het nieuws dat ik breng is helemaal niet belangrijk!

THE SATURDAY EVENING POST

TEGENMAATREGELEN

— Indien de leraar zijn woorden niet terugtrekt, verlaat ik de school op staande voet!

— Zo, en wat heeft hij dan gezegd?

— Er uit! Er uit! riep hij.

KLEINE VERGISSING

— Jij daar, vertel me eens in welk jaar Karel V tot keizer gekroond werd?

— Weet ik niet, mijnheer.

— Ha, je weet het niet! En wat weet je dan over de twee grote zegepralen van Hendrik IV?

— Niets, mijnheer.

— Wat is een polyphaag?

— Weet ik niet, mijnheer.

— Wat heb je gisteravond dan gedaan?

— Voetbal gespeeld.

— Jij speelt dus voetbal in plaats van je lessen te leren! Bereid jij zo je het examen voor?

— Wat? Hoe?... De directeur stuurde me naar hier om de radiateur te maken!

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat en zijn zus zoeken, in gezelschap van Willem, hun vader, mijnheer van Meylbeke, die spoorloos verdwenen is. Te Antwerpen ontdekt Renaat het uurwerk van zijn vader in het uitstalraam van een sjacheraar...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

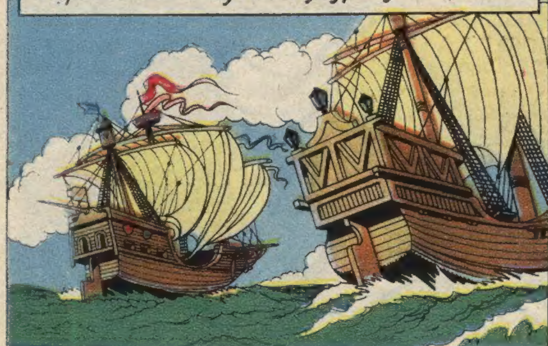

(Wordt voortgezet.)

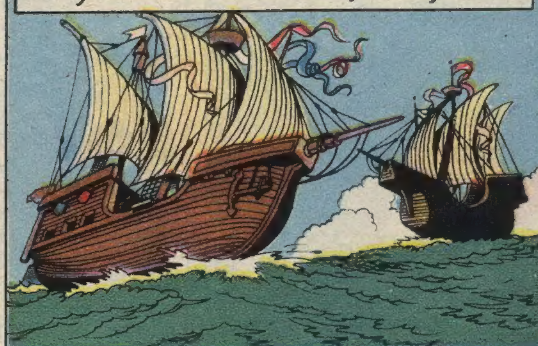
DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

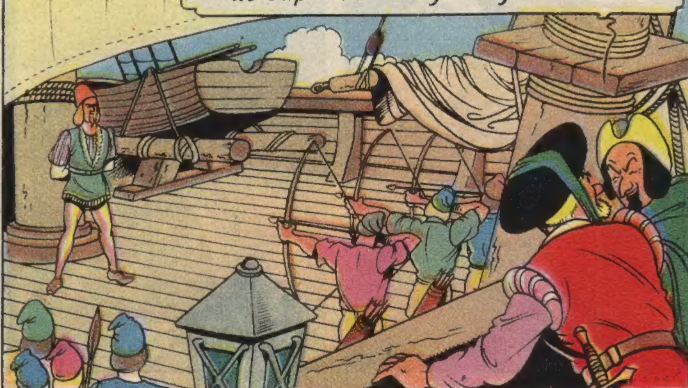
Rabakol en de dwerg Luigi werden door de Genuezen ontvoerd. Lambik en de Venetianen maken zich gereed om hen te bevrijden...

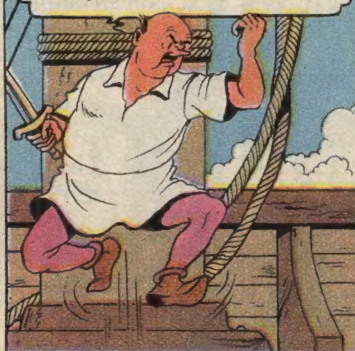

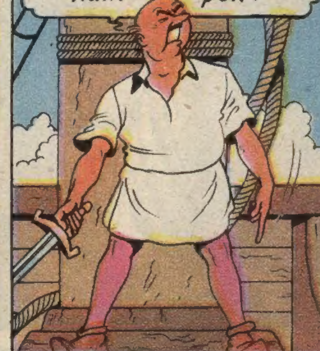

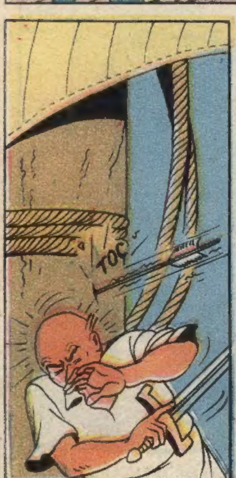

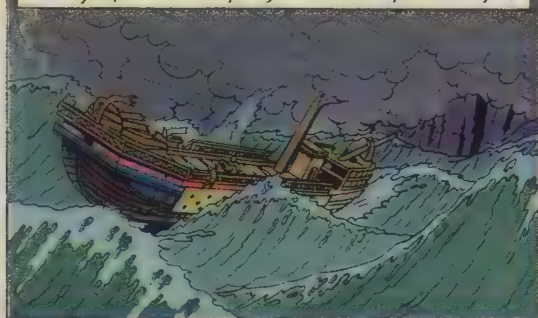

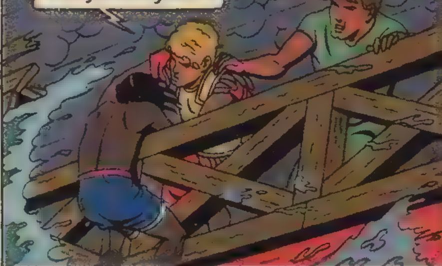

(Wordt voortgezet.)

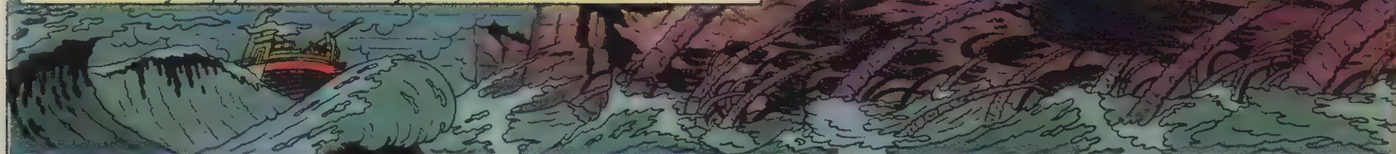

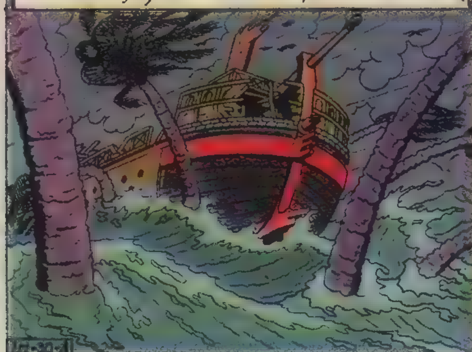
Teksten en tekeningen van J. Martin.

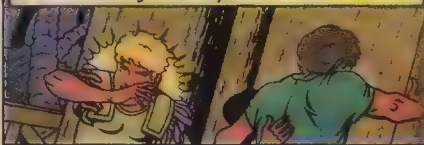

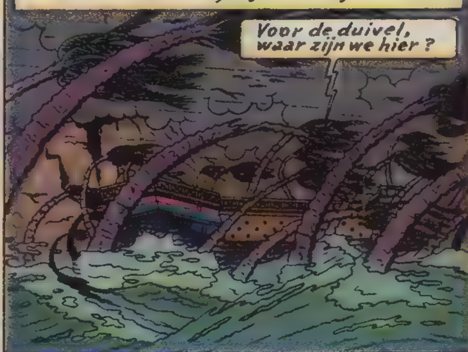

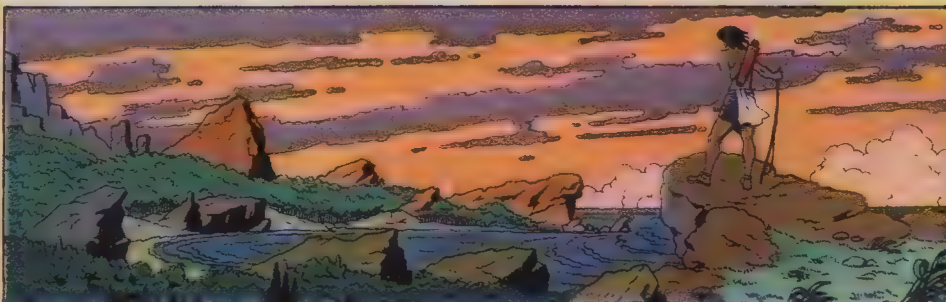

Uren lang blijft de boot liggen. De storm bedaart en langzaam trekt het water terug. De dag breekt aan en daar ontvouwt zich een groots landschap dat geheel verlaten schijnt...

Op de top van een rots staat echter een gestalte die naar het woud tuurt. Onze vrienden kunnen die gestalte niet zien. Ze zijn bovendien hongerig en rillen van koude. Hun grootste bekommernis is iets eetbaars, en onderdak vinden

(Wordt voortgezet.)

EEN UUR VLUCHT KOST 50 UREN WERK

Iedere reis per vliegtuig, iedere vlucht, zelfs de kleinste, wordt tot in de puntjes voorbereid. Het normale vertrek van een « Constellation » vergt vijftig uren voorbereidend werk.

1 : INSPECTIE VAN DE MOTOREN EN DE SCHROEVEN : 8 UREN.

Zodra een vliegtuig landt, worden op het vliegveld zelf de motoren en de schroeven aan een grondige inspectie onderworpen.

2 : CONTROLE VAN HET RUIM EN DE ELECTRISCHE LEIDINGEN : 15 UREN.

Ieder hoekje van het ruim en de stuurhut wordt nauwkeurig nagezien en alle toestellen aan een minutieus onderzoek onderworpen. De electrische leidingen, die gezamenlijk een lengte hebben van niet minder dan zeven en twintig kilometer en waaraan honderd en tien motoren verbonden zijn, worden eveneens nagezien.

3 : CONTROLE VAN DE RADIO : 4 UREN.

Zonder radio zou ieder vliegtuig volledig afgesneden van de wereld in de lucht zweven. De radio is de stem en het oor van een vliegtuig, er mag niets aan haperen omdat ook hiervan een veilige vlucht afhangt.

4 : CONTROLE VAN DE BOORDINSTRUMENTEN : 4 UREN.

Kompas, radiokompas, hoogtemeter, barometer, enz., moeten ook tot in de puntjes in orde zijn want van hen, evenals van de piloot, hangt de veiligheid van de passagiers af.

5 : INSPECTIE VAN DE HYDRAULISCHE LEIDING : 3 UREN.

De romp van een vliegtuig is voorzien van een hydraulische leiding die werkt als een spierenbundel en sommige instrumenten in werking brengt.

6 : ALLE SPECIALISTEN BEPROEVEN HET VLIEGTUIG : 6 UREN.

Twee uren vóór de start, en alvorens het toestel aan de bemanning gegeven wordt, ondergaat het een laatste en grondige inspectie. Iedere specialist onderzoekt datgene waarvoor hij speciaal bevoegd is, zet zijn handtekening onder het proces-verbaal van deze totale revisie.

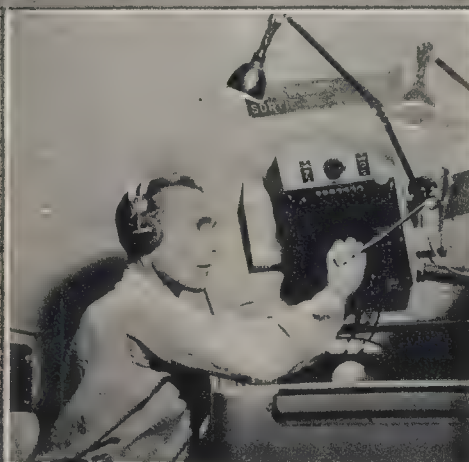
7 : VOORBEREIDING VAN DE VLIEGROUTE : 3 UREN.

Geen enkel vliegtuig start zonder vaste bestemming. Het vliegplan van ieder toestel is nauwkeurig opgemaakt. Men maakt dit theoretisch schema van de vlucht volgens de meteorologische gegevens, de navigatie en het brandstofverbruik. Hierbij rekent men nog zeven uur voor het inschepen van het reisgoed, de passagiers en een laatste controle. Het is dus niet overdreven te zeggen dat er vijftig uren werk nodig zijn alvorens een toestel startklaar is.

(Foto's AIR-FRANCE.)

ROEM VAN BOERGONDIË

PHILIPS DE GOEDE

door

Rob YSENBRANDT

HIJ is de waardige nazaat van Philips de Stoute, van wie hij zijn naam en zijn hoogmoed had geërfd. Verwant als hij was aan het Frans koningshuis, was hij ook in onze gewesten een vreemdeling. Doch de Franse sluipmoordenaar die zijn vader neerstak, had hem tegen zijn stamland, Frankrijk gekeerd, en naar Engeland gewend, Engeland dat onze wevers wol en werk bezorgde. En zó had dit Laagland zijn hart gewonnen, dat hij het door schrander beleid uit Frankrijk's greep zou loswerken. Had de Stoute gegrondvest, hij zou voltooien.

Hij had dit volk lief. Hij sprak zijn taal, zocht het gezelschap van zijn adel, wiens hoofse zwier en praallievendheid hem naar zin waren. Want ook hij was praallievend.

Een Prins was hij, geboren om ongekroond een koning te zijn, een koning en een karakter — want voor ijdele lof en vleierij was de Hertog doof. Hij had zijn eer, hij had zijn plicht : en elke wel begrepen plicht is een roeping. Schepper van een Staat hier aan de Noordzee, was hij meteen de vader van een volk : zijn kunde goot het brons waarin de ziel der Lage Landen leven zou. Rondom Vlaanderen en Brabant, dat hij tot een hechter eenheid aaneensnoerde, rondom de hoofse hoofdstad Brussel, legde hij een krans van heerlijkheden, en omvormde deze versnipperde Landen bij de Zee, tot het rijkste erfland in de Christenheid.

Moedig was hij op het slagveld, een ridder en een held; maar hij trachtte naar vrede, naar een gevestigde staat, naar een welvarend volk. Openhartig bekende hij het : indien hij niet langer bekwaam bleek 's lands welzijn te behartigen, had het leven voor hem geen aantrekking meer. En hij wilde dit leven vruchtbaar en groots.

Zijn huwelijk was als een zonsopgang in zomerhemelen : nooit had het Westen het dagen gezien van zulk een schitterende macht. Te Damme wordt de Portugese koningsdochter opgewacht door een gevolg dat een draagkoets omringt, fonkelend van fijn goud. Twee uren heeft de toekomstige Hertogin nodig om door de straten, waarvan elke gevel met rood laken is behangen, het Prinsenhof te bereiken. Honderd vijftig duizend Bruggelingen zijn op de been. Voor het paleis zijn drie fonteinen opgericht : een leeuw spuwt blonde wijn; een hert houdt in haar poot een fiool waaruit geurige hippocras bestendig vloeit; daarnaast spuit een eenhoorn rozewater waaraan de feestenden op het plein zich kunnen verfrissen...

Nadat in de kapel van het Prinsenhof, de huwelijksplechtigheid was voltrokken, traden de Hertog en zijn Gemalin met honderden genodigden ten dis. De reuzige zaal was voor deze weelderige gebeurtenis gebouwd : honderd zes en veertig voet was zij lang, zes en zeventig breed; onder het feestmaal werden bij zang en luitspel wonderlijke tussengerechten opgediend. Een ontzaglijke schotel werd aangedragen, een weide verbeeldend, door de welke heen, een dame een eenhoorn leidt; daarna een reuzengebak waarin een levend schaap verborgen zat, heel in 't blauw geverfd, en met vergulde horens.

Tijdens dit feestmaal wordt de stichting afgekondigd van een ridderorde : de Orde van het Gulden Vlies. Daad van een heerser die zich de gelijke eens konings acht, wordt zij in 't leven geroepen ter ere Gods en om de ridderschap te verheffen. Drie en twintig ridders van oud geslacht en zonder smet op hun blazoen worden geroepen om het gouden halssnoer te dragen. Als zij in stoet naar de kerk optrekken, is elke ridder gekleed als een vorst. Voorop stappen twintig bazuinblazers, twee honderd edellieden te paard in weelderig gewaad, gevolgd door een optocht van bisschoppen en prelaten. Alléén in zijn verheven Heerlijkheid, schrijdt de Grootmeester van de Orde, Zijn Genade de Hertog.

Aan zijn Hof is het, dat de Tovenaar-met-kleuren werkt, de eerste schilder van het Westen die wij kennen onder de naam Jan van Eyck. Als deze de « Aanbidding van het Lam » uitbeeldt, dan doet hij ridders aanrukken, uitgedost met de praal van Bourgondië, bekleedt hij de hemelingen met het fluweel en de kleinoden die hij rondom zich had gezien aan het Hof — het rijkste Hof van zijn tijd.

Niet zonder zorgen had de Hertog zijn Rijk gesticht. Goed voor zijn onderdanen, had hij met hooghartige verbetenheid zijn vijanden vervolgd en allen die zijn trotse wil wederstreefden. Machtiger dan de Stoute, dwingt hij Brugge tot ereboete; en Gent wordt verpletterd te Gavere. In zijn Rijk was geen plaats meer voor kleine voorrechten. Johanna van Beieren die hem de weg verspert, sluit hij op in het Gravensteen te Gent; als zij erin slaagt als page verkleed uit de vesting te ontsnappen, wordt zij door de Bourgondiër achtervolgd en gedwongen afstand te doen van haar graafschappen, Holland, Henegouwen, Zeeland en Friesland... Hij had de geduchte hand die geschiedenis schrijft en kende geen aarzeling.

Bij zijn dood kon hij neerblikken op een gesloten Rijk. De gouwen die hij met een grens omzoomde, zijn het gebied van de Leeuw. In de blazoenen van schier alle graafschappen en heerlijkheden klauwt of klimt of sluipt de Leeuw. Gekroond, getongd, getand, zwart op gouden veld en omgekeerd, rood op zilver, groen op zilver, rijzend uit de golvende wateren, altijd is het de Leeuw. Boven en beneden de taalgrens, rondom de huidige rijksgrens, nu van ons vervreemd, dansen de Leeuwen, zinnebeelden van het Belgium dat de Bourgondiërs stichtten.

Vreemdelingen, doch geniale Vorsten, schonken ons een vaderland.

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau zijn de gasten van de hoofdman van een eiland in de zee van Java. Als Barelli 's morgens ontwaakt, vindt hij zijn vriend niet meer...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

Hemel, werd hij deze nacht ontvoerd door onze onbekende belager?... Moreau!...Moreau...eau!!!

...Inspecteur!!...Ach, hij is nergens te vinden in dit huis! Ik zal buiten eens gaan zoeken...

Schildwacht, heb jij mijn vriend nergens gezien?...Vriend van mij...Andere man!?...

Ha, hij heeft het gesnapt. Hij leidt mij naar Moreau

...Hé, waarom plaatst hij mij onder dit afdak?

...Ezelskop! Bullebak! Stommeling!... Ik wenste geen stortbad! Mijn vriend zoek ik!...

...Wist ik maar waar de hoofdman is!...Hij zou me kunnen helpen Moreau op te sporen. Arme inspecteur. Hij wordt misschien gemarteld of ze laten hem verhongeren!

Vooruit, kerel, sla ze dan toch dood!

Die stem!... Moreau 's stem!... Hij leeft dus nog!

Wat betekent dat?...

Hoe kom jij hier, inspecteur?...Ik dacht...

Ho, Barelli!...Je hebt lang geslapen, kerel. Kijk, mijn dienaar klopte juist een muskiet plat die op mijn neus zat

Jouw dienaar?!...Vertel mij eens, hoe ben jij aan een knecht geraakt?... Wel, waarnaar staar je zo ?...

BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG--PIRATEN

Sexton Blake en Tinker komen aan de plaats van de ramp op het ogenblik dat de piraten de vlucht nemen. Hun vliegtuig wordt getroffen en ze moeten landen. Blackie en Tinker worden door Anne Wheelher opgepikt...

DE BANDIETEN HEBBEN EEN AANZIENLIJKE VOORSPRONG OP BLAKE EN WELDRA KOMEN ZE AAN EEN OUDE, VERLATEN SPOORWEGTUNNEL...

We zijn er ! Eindelijk !

Ik vraag me af wie er in dat vliegtuig zat ? Zou de politie ons nu reeds op de hielen zitten ? Nu, er bestaat weinig kans toe dat ze ooit onze geheime basis zouden vinden !

De twee gangsters verdwijnen in de tunnel die langzaam naar beneden loopt...

... en eindigt in een grote spoorweghalle. Een echte onderaardse fabriek ! Tientallen vrachtwagens en locomotieven staan er opgesteld...

Wanneer zal het gereed zijn, Jack ? We zullen het spoedig kunnen gebruiken !

Over twee uur, chef !

Blackie en Doyle gaan naar het bureau...

Blackie, een van de gevangenen is ontsnapt. Ik schoot op hem en hij werd geraakt, maar kon in een van de kleine tunnels verdwijnen...

Wie is het ?

Een van de bewakers die de trein met de kroonjuwelen begeleidde !

Hij mag zeker niet ontsnappen ! Doorzoek heel de halle grondig en laat de tunnels afsluiten. Stuur ook enkele mannen naar buiten om de omgeving af te zoeken !

Intussen...

Verduiveld ! Waar zijn die rekels gebleven ? Zouden ze zich niet ergens in de omgeving verstopt hebben ?

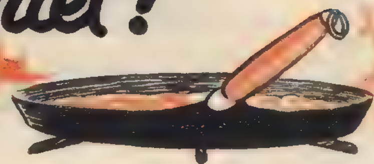
Blake, daar komt iemand ! We zullen hem vragen of hij geen auto gezien heeft...

De man die naar onze vrienden komt, is de ontsnapte gevangene die uit de tunnel kon geraken...

(Wordt voortgezet.)

Wat wij graag eten lust een ander niet!

ETEN! Een onderwerp waarover de mensen, tot welke nationaliteit ze ook behoren en ongeacht hun huidskleur, heel graag praten. Ieder houdt er over « eten » zo wat zijn eigen opinie op na. Niet alle mensen verdragen hetzelfde voedsel en de ene eet niet wat de andere graag lust.

OVER SMAAK EN KLEUR VALT NIET TE TWISTEN

De gustibus non est disputandum! De spreuk is heel oud en nog altijd even waar. Wij voelen onze maag rebelleren als we horen dat de Indianen slangen en honden eten. De Chinees eet zwaluwennestjes en bedorven eieren, de Afrikaanse negers geroosterde sprinkhanen en de Mexikanen kamhagedissen. In Vlaanderen, en meer nog in Frankrijk, worden kikvorsenbillekens aanzien als een lekkernij, en dan eten de Vlamingen ook graag bloedworst! Brrr, zegt de Yankee. Hij is er vies van. En « filet américain » dan? Neen, dat is rauw gehakt vlees; de Amerikaan lust het liever gebakken of gekookt.

— Een goed stuk, spek of hesp in de pan, en een fijn stuk varkensgebraad en laat de boeren maar dorsen, zeggen wij en lekken duim en vingeren af. Een derde van de wereldbevolking vindt het afschuwelijk! Overal op de wereld wordt er melk gedronken. In België minder dan in Nederland, de Scandinavische landen of Amerika, doch wisten jullie, dat er millioenen mensen de voorkeur geven aan paarden en ezelinnenmelk? Een heerlijke biefstuk zeggen wij. Hoe is het mogelijk de spieren te verorberen, wanneer er lever, de maag, de hersens zijn, antwoorden andere volkeren. En inderdaad. De vleesetende dieren geven hier het voorbeeld. Wanneer een leeuw een antiloop gedood heeft, grijpt hij eerst naar de lever, het hart en andere ingewanden. De spieren laat hij liggen voor de gieren en de hyena's.

KOMKOMMERS EN ROOMIJS?

In de Verenigde Staten wordt gezegd, dat men cholera krijgt indien men komkommers en roomijs samen eet. Pickles en melk zijn vergif, evenals selder en vis! Waarom? Dat kan men gewoonlijk niet uitleggen. Suiker, meel- en zetmeelstoffen mag je niet met proteïne (dierlijk of plantaardig eiwit) verbinden, beweren andere betweters. Maar, waarvan leven ze dan? Bijna alle voedingswaren bevatten eiwitstoffen, en melk bevat naast eiwit ook suiker en wordt daarom juist aanzien als een volmaakt voedingsmiddel.

Alle goede en verteerbare voedingswaren moeten samengevoegd, dus ook verteerbaar en onschadelijk zijn. Hier speelt echter de kleur en de goede smaak een grote rol en het zijn zeker rare kwibussen die zure komkommers in een schaal ijsroom mengen en hun glas melk met een lepel pickles uitdrinken!

EEN MAAG IS TAAIER DAN LEER!

Onze maag is de beste scheidsrechter. Wanneer ze iets niet verteert, gooit ze dit overboord. Je krijgt maagkrampen, draainissen, migraine en veel meer. Jullie kennen het hele gamma heel zeker, want wie at nooit in zijn leven een wafel te veel of meer slagroom dan zijn kleine maag eigenlijk verdragen kon? Geen mens denkt er aan voortaan helemaal géén wafels of géén slagroom meer te eten, maar men is nu verwittigd dat matigheid geboden is.

Alhoewel niet alle magen even sterk zijn, en men wel eens spreekt van zwakke magen, is zij toch de taaiste van al onze organen. Vrees niet dat je je maag vlug scheurt of doorbrandt!

KAN MEN GLAS ETEN?

Enkele jaren geleden werd er een Engelsman veroordeeld omdat hij in het eten van zijn vrouw glas had gemengd en aldus haar dood veroorzaakt. Hij stampte nl. het glas zo fijn, dat ze het niet merkte. In de ingewanden deed het glas zijn werk. De moordenaar wist ook dat men alléén na scheikundige analyse het eten van glas kon vaststellen. Nu waren er op dit proces natuurlijk ook geneesheren en zij aanvaardden de dood door het eten van glas niet. Eén van hen at zelfs in het publiek een lepel fijn gestampt glas en ondervond er absoluut geen letsel van. Wij hebben eens gezien hoe de zanger Johnny Hiss, voor een weddenschap, een wijnglas stuk beet en er enkele stukken van at nadat hij ze zorgvuldig had gekauwd. De volgende dag voelde hij zich zo fris als een bliekje. Wij raden jullie niet aan glas te eten, doch deze voorbeelden bewijzen hoe sterk onze maag is. Zolang de geneesheer ons geen dieet voorschrijft dat we nauwgezet moeten volgen, mogen we eten wat ons hartje lust, zonder onze maag daarom te overladen.

Hier enkele spreekwoorden over « eten »:

Het oog is groter dan de maag. — Van de hemelse dauw leven. — Roet in 't eten gooien. — De buikriem moeten aanhalen. — Dat gaat er in als klokspijs. — Schraalhans is er keukenmeester. — Boter bij de vis. — Het wil niet boteren. — De liefde gaat door de maag. — Zoete broodjes bakken, enz...

Zoek zelf maar eens, er zijn er nog wel honderd!

MONSIEUR VINCENT

M. Vincent is aalmoezenier van de gevangenissen benoemd. Hij richt een speciaal ziekenhuis in voor deze ongelukkigen. Hij gaat naar Marseille om er de gevangenen te verzorgen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

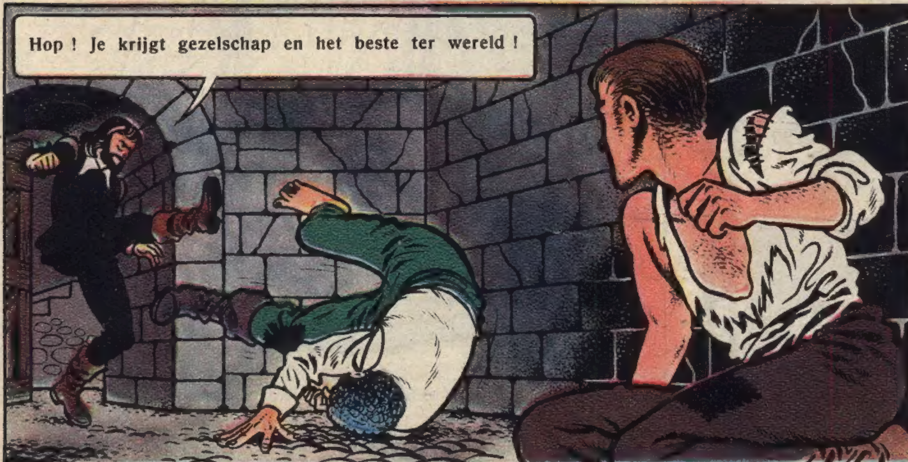

(Wordt voortgezet.)

De KUIFJE'S BON

TIMBRE TINTIN

KUIFJE'S BON

EEN NIEUWE PREMIE !

Met de Kuifje's bons kun je van heden de prachtige foto-collectie

DE KONINKLIJKE PRINS

bekomen, die de jeugd van koning Boudewijn in beeld weergeeft.

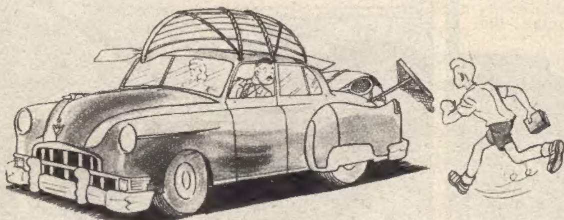
De collectie bestaat uit vijftig prachtige foto's, prentkaartformaat, verdeeld in vijf reeksen van tien foto's (1). Voor iedere reeks heeft men 100 punten nodig !

(1) De eerste reeks bevat de foto's van 1 tot 10; de tweede die van 11 tot 20, de derde reeks die van 21 tot 30, enz.

★

ONZE BRIEVENBUS

Gelieve ons volledige naam en adres te bezorgen : **Roger Vrijdag. — G. Andries. — X., 42, Oude-God (Antwerpen)** : reeks 5, een album tegen terugbetaling. **X. van Vosselaar** : 50 punten. — **X.** die reeks 1 en 2 vraagt. — **X. van Geeraardsbergen :** reeks 1. — **X. van Aalst**, die afdrukplaatjes A en B vraagt. — **X. van Fleurus**, een geschenk, doch geen afdrukplaatjes. — **X. van Vierset (Luik)** : 21 punten.

— Schiet op, jongen, we wachten reeds een half uur !

— Excuseer, papa, maar ik had m'n doos met Kuifje's bons vergeten.

LIJST DER GESCHENKEN

		Aantal punten
1.	Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per serie ...	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren ...	50
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje « B », 22 figuren ...	60
4.	Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks ...	70
5.	Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen ...	80
6.	Mooie KUIFJE'S wimpel in drie kleuren ...	100
7.	Vijf reeksen foto's « De Koninklijke Prins », per reeks ...	100
8.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE ...	200
9.	KUIFJE'S puzzle in hout, getekend door Hergé, model A ...	350
10.	KUIFJE'S puzzle, model B ...	500
11.	Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé ...	500

★

VERGEET VOLGENDE NAMEN NIET :

VICTORIA — PALMAFINA — MATERNE
FRIMA — INA — HEUDEBERT — CHOCOSWEET
TOSELLI

ONZE OUDE VISSERS
EN HUN BEDRIJF

ALS kleine jongen stond de schrijver uren lang op het strand en keek naar de zee en naar de vissersschuiten die van wal staken of het anker wierpen. Hij kent onze vissers en hun bedrijf en wie wil vertrouwd geraken met hun leven, hun werk en ook hun woordenschat moet « ONZE OUDE VISSERS EN HUN BEDRIJF » lezen, door M.A. Derolez. De mooie tekeningen zijn van de schrijver zelf. Het boek werd uitgegeven door DE SIKKEL, te Antwerpen. Hier volgt een brokstuk uit dit boek :

BUREN VAN JAN BART

Panneman ! Panneman ! Doodkiste ! Met je gelapte zeilen en je versleten touwen ! Een felle bries waait uit het Westen. Hoe geraak je nog thuis ? Ga je heel de nacht laveren (1) tegen de wind op ? Of ga je, eer de avond valt, in Oostende binnenvluchten, waar ze vier frank vragen om je weer buiten te slepen en... armoede is troef. Je zult al blij zijn dat je het nauwe gat van Blankenberge kunt passen. De oude stakkers op het staketsel, die hopen een zootje vis te verdienen met je binnen te trekken, zullen je niet zien staan. Je hebt riemen aan boord en je vissers zullen hun hart uit hun lijf duwen om je naar binnen te roeien.

En als je daar veilig aan de steiger gemeerd ligt en je garnalen een klute (2) duurder verkocht hebt dan in de Panne, zal je volk, met zijn muts op zijn neus, zijn kin in zijn halsdoek, en zijn handen in zijn broekzakken, starzwijgend, de stille straten van het steedje door het kletsen van zijn kloefen doen opschrikken... en de brave kinderen bang maken. De Pannemans zijn in 't steedje !... Mij deden ze steeds denken aan de Noormannen.

Bij onze vissers was er steeds een tikje minachting en zin voor spot, tegenover de beoefenaars van hetzelfde bedrijf in de andere dorpen, te bespeuren. Dat getuigde gewis van een grote liefde voor het vak en voor het ginds lang beproefde materiaal. Dat was ook licht te begrijpen in een tijd toen de verbindingen tussen onze verschillende vissersdorpen haast niet bestaande waren, en toen de bewoners van elk vissersdorp vreemdelingen waren voor die van een ander.

Voor de mensen van Blankenberge waren die van Oostende « Oostendse Platen » en die van Heist « Heistekeuns », terwijl zij zelf de naam « Blankenbergse Mussels » droegen.

Wat die van de oostkust er ook mochten over denken, de Panneschuit was een stevig vaartuig, gans uit dikke olmen planken gebouwd. Eigenlijk was het een « logger », in bouw eng verwant met de Franse « lougres boulonnais », wat voor onze Westhoek, door de nabijheid van Frankrijk te verklaren is.

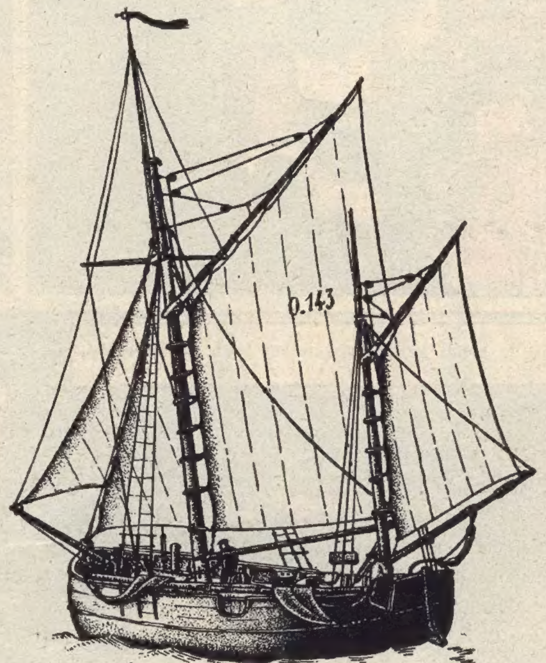
De oude schuit was 35 voet (3) lang, 14 breed en 5 1/2 hol. De buitenhuid was van karveelwerk en duchtig zwart geteerd. De boeg was eerder rond dan scherp en achteraan eindigde de romp op een brede spiegel.

Alleen de schuiten van Nieuwpoort hadden in de monding van de IJzer een haven, waarin ze drijvend konden blijven. Die van De Panne, Koksijde en Ooost-Duinkerke gingen op het strand zitten.

Hoewel ze een kiel hadden, konden die vaartuigjes stranden zonder schade op te lopen en daar de eerste gangen langs beide zijden van de kiel nagenoeg waterpas lagen, zaten ze vrij recht op het zand.

Onder volle zeilen vertoonden de Panneschuiten een eigenaardig silhouet. De drie masten, die konden gestreken worden, stonden slecht en recht en waren betrekkelijk lichte rondhouten. De grote mast verhief zich midscheeps, de fokkemast tegen de voorsteven. Een derde mast, de druilmast, stond tegen de spiegel in een gat, dat in het « luiaardsbankje » geboord was. Dat « luiaardsbankje » was een plank, die tegen de binnenwand van de spiegel getimmerd was en die de stuurman toeliet een zitje te nemen als de schuit, bij effen zee, op haar kor lag te trekken. Terwijl gedurende een paar uren de onschuldige visjes de wijd gapende muil van het sleepnet binnen zwommen, konden de vissers wat uitblazen.

(1) Kruisen. — (2) Tien centiemen. — (3) Eén voet = 30,5 cm. of 1/6 van een (Engelse) vaam (1,83 m.).

Oostendse « dandy ».

Victoria presenteert

CHOKO Het Nikkertje

UIT DE VIER WINDSTREKEN

HOEVEEL ALCOHOL IS ER IN...

Het tafelbier : 1 %
Zwaar bier : 4 tot 5 %
Cider: 5 % (gemiddeld)
Wijn : 9 tot 14 %
Porto : 20 % en meer
Brandewijn en sterke dranken: 40 tot 70 %

WETENSWAARDIGHEDEN OVER HET BIER

WIST JE :

- dat België de derde plaats inneemt in de wereldproductie van het bier ?
- dat België de grootste bierverbruiker is van de wereld met 183 liter per hoofd ?
- dat het bier afkomstig is uit Babylonië en er reeds 7.000 jaar vóór Christus gebrouwd werd ?
- dat het over Egypte, Spanje en Gallië in de Nederlanden geraakt is ?
- dat het Nederlands woord **bier** voor het eerst voorkomt in een document, gedateerd 1 April 1435 ?
- dat er in België 400.000 mensen leven van de brouwerijnijverheid en al haar vertakkingen.

VEEL NIEUWS IN WEINIG WOORDEN

- De Europeanen slapen een uur minder dan de Amerikanen. Volgens de statistieken zouden wij gemiddeld zeven uur slapen en de Amerikanen acht uur.
- Amerika telt niet minder dan vier millioen slaapwandelaars !
- Het eerste uur is de slaap het diepst. Na dit uur wordt de slaap lichter tot het zesde uur, om daarna weer intenser te worden.
- Een Röntgenonderzoek heeft uitgewezen dat van drie mensen op vijf het ene been korter is dan de andere !
- De verwarmingsinstallaties van de wolkenkrabbers verwarmen ook de lucht buitenhuis en wel zodanig, dat in de straten met wolkenkrabbers de temperatuur vier graden hoger is dan elders.
- Door de seismografen worden er gemiddeld vijf duizend aardschokken per jaar geregistreerd.

NU OOK PLASTIC-FLESSEN

HET begint er op te lijken, dat men in de Verenigde Staten in de naaste toekomst niet meer zal opschrikken van het geluid van brekend glas. Behalve plastic borden, kannen, schotels, theekopjes verovert er nu ook de plastic-fles meer en meer de markt. Eind 1946 verschenen de eerste in de etalages van de Amerikaanse winkels. Thans wordt de jaarlijkse productie al op vijf en zestig millioen geschat, terwijl er al meer dan vier honderd producten zijn, die in flessen verkocht worden. Volgens de ene fabricatiemethode wordt het warme plastic in de gewenste vorm geblazen, net zoals dat bij glas gebeurt. Volgens de andere methode worden de twee helften van de fles afzonderlijk uit het warme plastic-materiaal gegoten en daarna aan elkaar gelast.

De onbreekbare plastic-flessen kan men samenknijpen alsof zij van rubber waren. Op dit ogenblik zijn ze nog niet in elk opzicht ideaal, want ze lekken nogal eens en zijn altijd duurder dan glazen flessen. (Uit « Wereld ».)

MEN MOET KUNNEN SCHAKEN OM TE MOGEN TROUWEN !

IN het Duitse dorpje Strobeck spelen al de inwoners, ten getale van 1.500, ten minste éénmaal daags het nobele schaakspel. Dit gebruik dateert van het ontstaan van dit spel. Wanneer nu een jonge man van Strobeck met een meisje uit een andere gemeente in het huwelijk treedt, moet het meisje vooraleer de inzegening gebeurt, een schaakproef ondergaan en een ganse partij spelen voor de burgemeester van het dorp.

VANWAAR KOMT HET BEHANGPAPIER ?

HET papieren behangsel waarmee er thans in iedere moderne kamer behangen wordt, is van Chinese oorsprong en verving de tapijten en het goudleder die vooral in de Middeleeuwen en de Renaissance gebruikt werden. Het waren de Hollanders die het gebruik uit het Verre Oosten invoerden. Eerst werd het behangpapier met de hand beschilderd, thans drukt men het met cylinders. In ons artikel over het Kuifje's behangpapier hebben we reeds een en ander verteld over de fabricatie van behangpapier.

WAT STELLEN DEZE TEKENINGEN VOOR ?

(1)

(2)

(3)

(4)

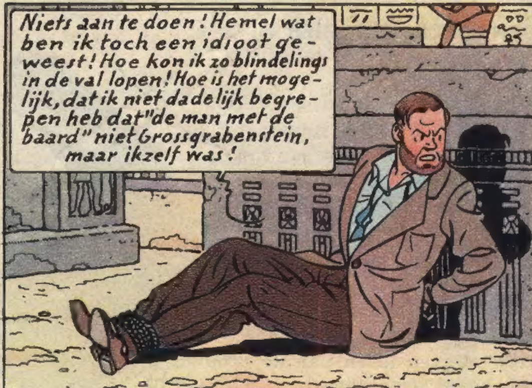

(5)

Het zijn speelkaarten van : (1) Italië ca. 1475, troefkaart 4 Karel V; (2) Italië ca. 1800, klaver 4; (3) Italië XXe eeuw, hartenboer; (4) Spanje ca. 1500, ruitenheer; (5) Spanje, einde van de XVIIIe eeuw, hartenaas.

(Uit de « Kleine Winkler Prins ».)

De uren gaan voorbij, eindelijk ontwaakt Mortimer uit zijn verdoving. Hij stelt vast, dat hij stevig gebonden ligt in een zonderlinge plaats. Mortimer veronderstelt dat dit de fameuze mastaba van de Ebn Bakil-straat is. Met z'n rug tegen een sarcofaag geleund, tracht hij tevergeefs de handen te bevrijden

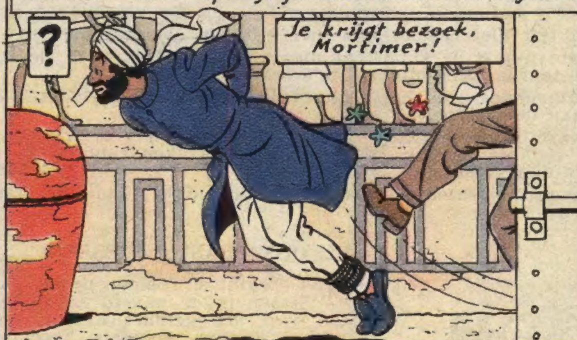

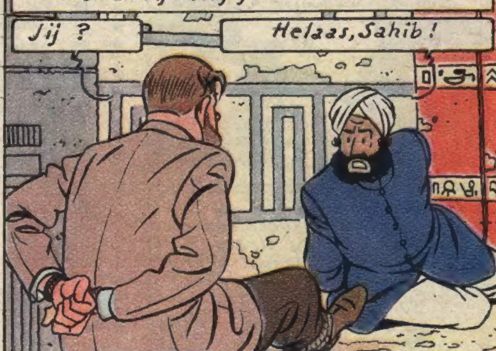

Op hetzelfde ogenblik hoort hij een klagend geluid vergezeld van doffe slagen. Mortimer kan het geluid niet identificeren...

Nasir wil nadere details verstrekken, maar opnieuw weerklinkt dat klagend geluid...

Dat spijt me. Ik liet je wat lang in die oncomfortabele houding wachten, omdat Moessa me kwam vertellen, dat je voorzorgsmaatregelen getroffen had, voor geval je lang zou uitblijven. Voor m'n eigen veiligheid moest ik dit gevaarlijk document doen verdwijnen. Dat is in orde en nu kan ik me met je wel zijn bezig houden!

Wel, m'n beste, ik heb een manier uitgedacht om je te doen verdwijnen, die jij, om haar originaliteit, zeker zult waarderen! Luister: Je krijgt een inspuiting, die je zonder pijn of smart onmiddellijk bij Blake zal brengen. Dan zullen we je, naar Egyptische wijze, in ettelijke meters katoen winden en neerleggen in een authentieke sarcofaag! De Egyptologen die je later vinden, hebben dan een mooi onderwerp om...

De bezendjas verschijnt in de deuropening en roept met een van angst vertrokken gelaat:

